

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Wydział II Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Piotrkowska

Protokolant: Katarzyna Nowopolska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.-Ś. w G. Z. L.

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2018 roku na rozprawie sprawy:

Ł. M., syna F. i J. z domu K., urodzonego dnia (...) w G.

oskarżonego o to, że

W dniu 29 sierpnia 2017 r w G. wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci heroiny w ilości 17,12 g, co stanowi nie mniej niż 85 porcji konsumpcyjnych tego środka odurzającego

- tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 19.07.2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii

o r z e k a:

I. oskarżonego Ł. M. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, który kwalifikuje jako występki z art. 62 ust. 1 i 2 Ustawy

z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to, przy zastosowaniu art. 37 b k.k., na podstawie art. 62 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1 b, § 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k., skazuje oskarżonego na karę 4 (cztery) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę roku i 2 (dwa) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwadzieścia) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 34 § 3 k.k. i art. 72 § 1 pkt 6 k.k., zobowiązuje oskarżonego Ł. M. w okresie wykonywania kary ograniczenia wolności do poddania się terapii uzależnień;

III. na podstawie art. 70 ust. 4 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, orzeka od oskarżonego Ł. M. nawiązkę w kwocie 500 zł (pięćset złotych) na rzecz MONAR Ośrodka (...) i (...) w G.;

IV. na podstawie art. 70 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych zapisanych pod pozycjami od 2 do 4 wykazu dowodów rzeczowych nr (...);

V. na podstawie art. 70 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych zapisanych pod pozycją 1 wykazu dowodów rzeczowych nr (...) w ilości pozostałej po badaniach fizykochemicznych;

VI. na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach od

29 sierpnia 2017 roku, godz. 10:20 do 30 sierpnia 2017 roku, godz. 13:50

VII. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 1 i 4, art. 2 ust. 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego Ł. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.344 zł 78 gr. (tysiąc trzysta czterdzieści cztery złote siedemdziesiąt osiem groszy) tytułem wydatków postępowania oraz wymierza opłatę w wysokości 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych).

Sygn. akt II K 1561/17

UZASADNIENIE

na podstawie art. 424 § 3 k.p.k. sporządzone w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu

Analizując ustalony w sprawie stan faktyczny Sąd uznał, iż oskarżony Ł. M. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona występku kwalifikowanego z art. 62 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Przestępstwo z art. 62 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiada – wedle brzmienia ust. 2 – postać kwalifikowaną ze względu na znamię „znacznej ilości” środków odurzających czy innych substancji psychoaktywnych oraz sformułowany w ustępie

trzecim powołanego przepisu typ uprzywilejowany – przypadek mniejszej wagi.

O uznaniu danego czynu zabronionego jako przypadek mniejszej wagi decyduje całościowa ocena jego społecznej szkodliwości, jako zmniejszonej do stopnia uzasadniającego wymierzenie kary według skali zagrożenia ustawowego przewidzianego w przepisie wyodrębniającym przypadek mniejszej wagi. Z kolei miarą „znaczności” w rozumieniu cytowanego przepisu może być stosunek ilości określonych środków do potrzeb jednego człowieka od nich uzależnionego. Wedle orzecznictwa jeżeli przedmiotem czynu jest taka ilość tych środków, która mogłaby zaspokoić tego rodzaju potrzeby co najmniej kilkudziesięciu uzależnionych, to należy przyjąć, że jest tych środków znaczna ilość (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2006 r., II KK 47/05, OSNKW 2006/6/57). „Znaczna ilość” w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomani jest bowiem znamieniem ocennym, a zatem wymagającym – przy ustaleniu występowania go w danym czynie – posłużenia się różnego rodzaju ocenami, co zależy w szczególności do praktyki sądów. Orzecznictwo wykształciło w tej mierze jasne i szczegółowe kryteria pozwalające na przyjęcie w konkretnej sprawie znamienia znacznej ilości. Wskazuje się tu: na masę wagową (gramy, kilogramy, ilość porcji), rodzaj środka odurzającego (podział na tzw. twarde i miękkie w zależności od właściwości uzależniających i odurzających) oraz cel przeznaczenia (w celach handlowych, na potrzeby własne). Skoro w dyspozycji oskarżonego Ł. M. zabezpieczono heroinę o wadze netto 17,12 grama, z czego można byłoby przygotować 85 pojedynczych porcji konsumpcyjnych środka odurzającego, z uwagi na jego przedmiot, czyn oskarżonego należało niewątpliwie – zgodnie z propozycją oskarżyciela publicznego – zakwalifikować z art. 62 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

W wyniku przeprowadzonych badań fizykochemicznych ustalono bowiem, iż substancja sypka koloru beżowego pozostająca w dyspozycji oskarżonego, ujawniona podczas przeszukania Ł. M., jego odzieży oraz pomieszczeń mieszkalnych, stanowiła środek odurzający, heroinę, którą zgodnie z art. 34 cytowanej ustawy może posiadać wyłącznie przedsiębiorca, jednostka organizacyjna lub osoba fizyczna uprawniona na podstawie odpowiednich przepisów. Oskarżony nie był osobą uprawnioną do posiadania środków psychoaktywnych, zatem posiadał je wbrew przepisom powołanej ustawy oraz

w ilości wypełniającej znamiona postaci kwalifikowanej opisanego wyżej przestępstwa.

Z wyjaśnień oskarżonego wynika, iż miał on pełną wiedzę i świadomość, iż posiadał substancje narkotyczne, zarówno co do ich rodzaju i przeznaczenia jak i ilości. Mając na uwadze wnioski jasnej i należytej umotywowanej opinii biegłego z zakresu badań fizykochemicznych oraz wyżej przytoczone rozważania dotyczące rozumienia znamienia „znaczności” w świetle ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, Sąd uznał, iż środki odurzające, do których posiadania przyznał się oskarżony Ł. M., znajdowały się w jego władztwie w ilościach niewątpliwie znacznych, uzasadniających wymienionemu przypisanie popełnienia przestępstwa kwalifikowanego z art. 62 ust. 2. Rozstrzygając

o istnieniu znamienia kwalifikującego zawartego w powołanym przepisie, a dotyczącego znacznej ilości substancji psychoaktywnych, Sąd miał na uwadze również nie budzące wątpliwości wnioski opinii biegłego z zakresu badań fizykochemicznych, które potwierdziły, iż ilość netto 17,12 gram heroiny, nie można uznać za niewielką, wyczerpującą dyspozycję art. 62 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Sąd nie dał również wiary oskarżonemu, iż narkotyki posiadał na własny użytek, zważywszy na jego złą wówczas sytuację materialną i dochodową, gdzie wartość środków psychoaktywnych oskarżony szacował na kwotę 4.000 zł; tym bardziej nielogiczne byłoby, gdyby oskarżony Ł. M. wychodząc z domu posiadał przy sobie – oprócz narkotyków schowanych w mieszkaniu, poporcjowane środki psychoaktywne w ilości 9 porcji handlowych. Powyższe sugeruje, iż z dużym prawdopodobieństwem narkotyki mogły być przeznaczone do dalszego obrotu, a nie do zażycia przez oskarżonego podczas nieobecności w mieszkaniu.

Uznając zatem Ł. M. za winnego popełnienia czynu kwalifikowanego z art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, Sąd na mocy cytowanego przepisu, przy zastosowaniu art. 37bn k.k., skazał oskarżonego na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę roku i 2 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Czyn przypisany oskarżonemu zagrożony jest karą od roku do 10 lat pozbawienia wolności. Zgodnie z art. 37b k.k., w sprawie o występki zagrożony karą pozbawienia wolności, niezależnie od dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego w ustawie za dany czyn, sąd może, jeżeli górna granica ustawowego zagrożenia wynosi przynajmniej 10 lat, orzec jednocześnie karę pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym 6 miesięcy, oraz karę ograniczenia wolności do lat 2.

Orzekając karę pozbawienia wolności i ograniczenia wolności w tym wymiarze Sąd wziął pod uwagę stosunkowo znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu skierowanego przeciwko zdrowiu i życiu publicznemu, jakiego dopuścił się oskarżony Ł. M.

w sposób rażący wystąpił przeciwko obowiązującym normom prawnym, popełnił czyn zabroniony mając świadomość jego wagi i karygodności, w okolicznościach świadczących

o pełnej wiedzy oskarżonego w zakresie uregulowań dotyczących posiadania i obrotu środkami odurzającymi oraz – co najważniejsze – rodzaju i ilości będących w jego dyspozycji substancji oraz negatywnych skutków ich działania. Jednocześnie stopień winy oskarżonego należy uznać za znaczny. Ł. M. działał w sposób zuchwały, w poczuciu bezkarności, dając przejaw demoralizacji, niepoprawności, braku poszanowania dla norm prawnych, co powoduje konieczność ostrożnego stosowania względem niego środków probacyjnych. Istnieje znaczny rozdźwięk pomiędzy zachowaniem powinnym,

a przedsięwziętym przez Ł. M.. Z okoliczności sprawy wynika,

iż przestępstwo o tak znacznej społecznej szkodliwości nie było w jego życiu zdarzeniem jednorazowym ani przypadkowym. Wymiar kary kształtowany jest w taki sposób, że górną jej granicę limituje stopień winy, zaś dolna wyznaczają potrzeby prewencji ogólnej. Analizując cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do sprawcy Sąd nie znalazł okoliczności przemawiających na korzyść Ł. M. poza okazaną skruchą, zaś jego przyznanie się w toku postępowania do posiadania substancji psychoaktywnych za taką okoliczność nie może być uznane, zważył też na potrzeby w zakresie świadomości prawnej społeczeństwa, a to w celu unaocznienia, że za czyny o takim stopniu społecznej szkodliwości, nawet jeśli zdradza on cechy uzależnienia od substancji psychoaktywnych, zasługują na przykładowe ukaranie i orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Kara w powyższym wymiarze niewątpliwie skłoni oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości i przyczyni się w odpowiedni sposób do wywołania po jego stronie refleksji odnośnie popełnionego czynu. Łagodniejsza kara byłby we wskazanych okolicznościach traktowane jako wyraz nieuzasadnionej pobłażliwości wobec oskarżonego

i nie spełniłaby celów kary tak w stosunku do oskarżonego, jak również w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zdaniem Sądu, izolacja oskarżonego ma być terapią szokową i działać nań odstrasząco, umożliwi oskarżonemu zachowanie abstynencji od substancji psychoaktywnych. Uzupełnienie oddziaływania penalnego w tym

przypadku stanowić będzie kara ograniczenia wolności, nakierowana na utrwalenie społecznie pożądaných zachowań oskarżonego. Pozwoli również Ł. M. na powrót do społeczeństwa i kontynuowanie leczenia odwykowego.

Na podstawie art. 34 § 3 k.k. i art. 72 § 1 pkt 6 k.k., za zgodą oskarżonego, Sąd zobowiązał oskarżonego Ł. M. w okresie wykonywania kary ograniczenia wolności do poddania się terapii uzależnień. Powyższe rozstrzygnięcie spełni również terapeutyczny cel wymierzonej kary, tym bardziej, iż wedle opinii specjalisty do spraw uzależnień, oskarżony winien podjąć terapię indywidualną z uwagi na uzależnienie od heroiny.

Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, dzielając wniosek Prokuratury, orzeczono od oskarżonego Ł. M. nawiązkę w kwocie 500 zł na rzecz MONAR Ośrodka (...) i (...) w G., uznając iż kwota ta jest adekwatna do możliwości majątkowych oskarżonego i wagi popełnionego przestępstwa. Powyższe ma na celu zwiększenie wychowawczego oddziaływania kary. Wprawdzie oskarżony jest osobą uzależnioną od heroiny (k. 102), jednak z racji kwalifikacji prawnej przypisanego czynu, orzeczenie nawiązki było dopuszczalne (art. 70 ust. 5 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii a contrario).

Sąd, na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, orzekł o przypadku środków psychoaktywnych, których posiadanie jest zabronione, to jest dowodów rzeczowych zapisanych pod pozycją 1 wykazu dowodów rzeczowych nr (...) / N w ilości pozostałej po badaniach fizykochemicznych. Przepadek przedmiotów służy realizacji funkcji prewencyjnej, przez uświadomienie nieopłacalności wkraczania na drogę przestępstwa w związku z odebraniem uzyskanych z niej „owoców” oraz utrudnienie czy wręcz uniemożliwienie kontynuowania działalności przestępczej przez pozbawienie sprawcy „narzędzi”; - funkcji represyjnej, znajdującej wyraz w dolegliwości o charakterze ekonomicznym (zob. Łucarz Katarzyna, Muszyńska Anna; Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz. 2008). Na podstawie art. 70 ust. 1 cytowanej ustawy, orzeczono o przypadku na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych zapisanych pod pozycjami od 2 do 4 wykazu dowodów rzeczowych nr II/ (...), stanowiących opakowania po narkotykach oraz wagi elektroniczne, czyli przedmioty służące i mogące służyć do przechowywania i porcjowania narkotyków.

Na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, to jest zatrzymania w dniach od 29 sierpnia 2017 roku, godz. 10:20 do 30 sierpnia 2017 roku, godz. 13:50.

Na podstawie przepisów szczegółowo powołanych w pkt VII wyroku, Sąd wymierzył oskarżonemu Ł. M. na rzecz Skarbu Państwa stosowną opłatę oraz obciążył pozostałymi kosztami sądowymi w całości, nie znajdując podstaw do zwolnienia go od tego obowiązku, kierując się nadto zasadą, że każdy, kto przez swoje zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów.